

ת"ד 7708/19 - מדינת ישראל נגד גדי לוי

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 19-10-7708 מדינת ישראל נ' לוי
בפני כבוד השופטת מגי כהן

בעניין: מדינת ישראל
המאשימה
נגד
גדי לוי
הנאשמים

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום לפיו ביום 13.6.2019 סמוך לשעה 9:53 נ Heg ברכב פרטי מסוג הונדה מ.ר. 6063631 (להלן: "הר כב") ברחוב מאירוביץ מכיוון מערב למזרחה

מכיוון נסיעת הנאשם בכוונה לצומת עם רחוב הפלמ"ח מוצב תמרור 301 (תן זכות קדימה)

הנאשם לא צית להוראות התמרור הנ"ל בכך שנכנס אל הצומת מבלי להבחן מבעוד מועד באופןו מסווג סאן יאנג מר. 135643801 (להלן: "הנ Hag המערבי") נ Heg בידיו גל ציון שהתקרב אל הצומת משמאלו ומלבדו לחתת לו זכות קדימה, חסם את דרכו וגרם להתנגשות בין כלי הרכב.

כתוצאה מההתנגשות ניזוקו כלי הרכב ונחבל בגופו רוכב האופנוע חבלות של ממש, שבר בקרסול שמאל ונאלץ לעבור ניתוח לשחרור וקייבוע הקרסול.

הנאשם נ Heg ברשלנות ובקלות ראש בכך שלא שם ליבו אל הדרכו ומצב כלי הרכב, לא צית להוראות התמרור הנ"ל, לא נתן זכות קדימה לרכב המערבי, לא נקט באמצעות הדרושים למניעת תאונה ובכך גרם לתאונה בה נגרם נזק לגוף ולרכוש.

הוראות החקיקות לפיהן מואשם הנאשם:

1. **אי ציות לתמרור 301 בצומת** - עבירה לפי תקנה 22 (א) לתקנות התעבורה.

2. **נהיגה בקלות ראש** - עבירה לפי סעיף 62 (2) לפקודת התעבורה.

3. **התנהגות הגורמת נזק** - עבירה לפי סעיף 21 (ב)(2) לתקנות התעבורה.

עמוד 1

4. הורשע בעבירה שגרמה לחבלה של ממש - עבירה לפי סעיף 38 (3) לפקודת התעבורה.

הכפירה

הנאשם מודה בנהיגה, בזמן ובמקום. הנאשם כופר באז' צוות לתמרור ובהוראות החיקוק בהם מואשם.

טענה מקדמית

ב"כ הנאשם טוען לאכיפה ברורנית לפיו בצפיה בסרטון של 43 שניות רואים את נהג האופנו המעורב ביצע בין 5 ל-7 עבירות לפני התאונה, שחלקן גרמו לנאשם לא לראות את רוכב האופנו בזמן הפגיעה.

פרשת התביעה

עת/4 גל ציון מגנזי - נהג המעורב בתאונה באמצעותו הוגש כרטיס זיכרון **ת/1, תעוזות רפואיות **ת/2** ודיסק **ת/3**.**

העד סייר כי יצא בבוקר לכיוון עבודתו, הגיע לכיכר, האט ואותת, ביציאה מהכיכר ראה רכב יוצא מהצומת שרוצה לפניה שמאליה, ראה שהרכב מתקדם, הוא צפץ לרכב ותווך כדי בלימה מנסה לפניה הצדיה, ראה שניהם הרכב לא מסתכל לכיוונו אלא מסתכל אל הצד השני.

כתוצאה מההתנגשות נפל על הכביש, נהג הרכב יוצאה ומתחייב לצעוק עליו שנסע כמו מטוס, היו המונן אנשים שאמרו לניהם להתרחק, הגיע אמבולנס ופינה אותו, נסע לבית החולים קופלן שם הגיעו קיבוע, קיבל מוגפיים, העבירו אותו לאיכילוב שם ביצעו ניתוח שטיפה ולאחר מספר ימים ניתוח נוסף של קיבוע, הכניסו לו בריגם לקרסול, היה לו זיהום ברגל וכן אושפז במשך תשע שנים. לאחר מכן התפתח זיהום נוסף ושוב אושפז ובסך הכל לא כולל הניתוח האחרון היה מאושפז 25 ימים, תוך כדי התחלנו אצלם כאבים בצוואר וגילו שיש פגימות בצוואר. התחליל טיפול פסיכיאטרי ופסיכולוגי.

עוד סייר העד כי באופנו הייתה מותקנת מצלמת דרך.

בחקירהו הנגדית הבahir כי המשטרת החזירה לו את כרטיס הזיכרון והוא יודע אם שמר אותו (ע' 15 ש' 13) ועמד על כך כי לא ביצע עבירות תנועה, עבר על פסי האטה, עצר בתמרור עצור, לא נסע נגד כיוון התנועה ולא שותה אלכוהול.

עת/3 רס"ב אליו מוקטה- באמצעותו הוגש בהסכמה דוח פועלה **ת/4 ודיסק מצלמת גוף **ת/5**.**

בחקירהו הנגדית סייר כי כאשר הגיע לזרה הנאשם התנהג בצורה נורמטטיבית.

עת/1 תמייר כלבי - בוחן תנועה מוסמך הגיע לזרה לתאונה בשעה 10:50, ביצע עבודת בוחנות בזרה שכלה סקיצת מדידות, התאמת נזקים וניסוי שדה ראייה. כמו כן חקר את הנהג בלשכת הבודנים.

הבחן הסביר כי נהג הרכב הפרטி מכיר את המקום וידע שבצומת הנ"ל יש תמרור 301. עוד סייר כי בזרה נתפס כרטיס זיכרון השיר למצלמת רוכב האופנו וקובץ מצלמת וידאו מרכיב הנאשם.

במסקנותיו על פי צפיה ב��ובץ הוידאו קבע הבחן באופן חד משמעי כי הרכב הנאשם לא צית לתרמורר 301 המוצב מימנו ובכיוון נסייעו אל הצומת בנסיעה רצופה ואיטית, התכוון לפנוט שמאלה לרחוב הפלמ"ח ובכך חסם את דרכו של האופנוע.

בחיקירתו הנגדית עמד הבחן על נימוקי מסקנותיו, נתן הסבר על תאריך פתיחת דוח בוחן ושלא מופיע בו תאריך סיום עבודתו על התיק. הבהיר שקיים סתירה בין הסקיצה לסרטון ושם מקום נפילת האופנוע אינו מצביע על מקום האימפקט.

עוד ציין כי לאחר עיון הסרטון לא זיהה ביצוע של עבירות תנואה מצד המעורב בקטע התאונה (ע' 28 ש' 22).

חזר על קביעתו כי לנאים קיימים שדה ראייה מרוחק של 103 מטר בכיוון נסייעתו ולמסקנה זו יכול היה להגיע ללא הסרטון (ע' 32 ש' 29-28).

ניתן לראות שמאלה למקום העזירה עבר מעגל התנועה גם לצד ימין של הנטייב, מרכז הנטייב, שמאל הנטייב והמדריכות (ע' 34 ש' 10-8).

הוגשו בהסכמה

דו"ח בוחן **ת/6**, הודיעת נהג תחת אזהרה **ת/7**, לוח צלומים **ת/8**, לוח צלומים התאמת נזקים **ת/9**, לוח צלומים ניסוי שדה ראייה **ת/10**, דו"ח צפיה מיום 16.6.19 **ת/11**, דו"ח צפיה מיום 19.6.19 **ת/12**, תרשימים **ת/13**, סקיצה **ת/14**, מזכיר מיום 16.6.19 **ת/15**, מזכיר מיום 20.6.19 **ת/16**, דו"ח פעולה **ת/17** ודיסק מצלמת הרכב הנאשם **ת/18**.

פרשת ההגנה

ה הנאשם שבחר להעיד - סיפר כי עלה לישראל בשנת 1992, הוא פנסיון בן 74, מהנדס מכונות בעל תואר שני במכנאות, היה מנהל בית ספר לניהוג ונתן עוז במרקם מסווגים בעבירות תעבורה בבחן תנואה בברית המועצות.

ה הנאשם סיפר כי מכיר את המקום, גר לא רחוק, יודע שצריך לתת זכות קדימה לרכב מימין ומשמאלי, תחילת הסתכל לשמאלי,

הכבייש היה ריק ונקי מכל תנואה, המשיך בנסיעתו הסתכל ימינה ולא היו רכבים, ראה שאין רכבים ניסה להמשיך, חזר במבט לשמאלי, ראה שהוא מתקרב, באלבטונג, האופנוע מנסה לעקוף אותו מקדימה, למורת ש כבר היה באמצעות הכבייש והאופנוע התנגש בפינה השמאלית בט מבון.

אשתו הזמין אמבולנס ולאחר כשעה הגיע בוחן תנואה ששאל מספר שאלות, הבחן הרגיע אותה וביקש ממנו להגיע לחיקירה, נשאל אם זהחוק למתורגמן אך בחר שלא (ע' 41 ש' 4-2) ונפסל לשישיים ימים על ידי הקצין.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את עדי הتبיעה ועדות הנאשם, לאחר שקלתי את טענותיהם, התרשםתי מהופעתם בבית המשפט, עינתי במסמכים ובחנתי את הריאות שהוגשו, שוכנעתי כי הتبיעה הוכחה מעלה לכל ספק סביר שה הנאשם עבר את העבירות המוחישות לו בכתב האישום ואנמק:

עמוד 3

אין מחלוקת בנהיגה, בזמן, במקום, בתאונת, שמדובר בצומת ובקיומו של תמרור 301 (tan זכות קדימה) המוצב מימנו ובכיוון נסיעתו של הנאשם, בתוצאות התאונה ובחבלות שנגרמו.

המחלוקה העיקרית הינה האם הנאשם צית לתמרור 301 tan זכות קדימה בהגיעו לצומת והאם יש בהתנגדות של הנהג המעורב כדי לנתק את הקשר הסיבתי ולזקח את הנאשם.

חשיבות זכות קדימה

עפ"ת (מחוזי י-מ) 41953-04-10 **מוחמד גולאני נ' מדינת ישראל** (נבו 01.11.2010)

"זכות הקדימה הנה אבן יסוד בעבור כל באי הדרך באשר הם, בלבד לא תאפשר התנועה הסדרה. היא מלכת הכביש שיש להדר בכבודה. גם אם לא נבחן בה בדמות תמרור "עצור" או "tan זכות קדימה", תמיד נדע לשכללה, אף מבלי משים, בדףי הניגזה. אין אפוא לומר, כי התעלמות מזכות קדימה הינה פחותת-ערך או מסוכנת פחות, מעצם טבעה, מהתעלמות מהגבלה מהירות או מהאיסור על ביצוע עקיפה מסוכנת".

הגדרת זכות קדימה:

בסעיף הפרשנות לתקנות התעבורה הוגדר ממשמעות מתן זכות קדימה:

"מתן זכות קדימה" - מתן אפשרות לעוברי דרך אחרים נקבעה זכות קדימה, להתקדם בדרך בלי עזרה, להמתין, לשנות את מהירותם או לסתות מקו התקדמותם".

פירוש זכות קדימה בפסקה:

בע"פ 10332/03 **חיים בליכר נ' מדינת ישראל**, נח (3) 954 (2004) קבע בית משפט עליון:

"מתן זכות קדימה על ידי המערער פירושה, בנסיבות העניין, הוא מתן זכות קדימה לרכב בעל הזכות, בהתחשב במרחק שבו מהצומת ובהתחשב בנסיבות נסיעתו, תהיה אשר תהיה המהירות. לשם קיום הזכות, על החיב במתן זכות קדימה להמשיך ולעקוב אחרי הרכב בעל זכות הקדימה, על מנת להבטיח שהואאמין אינם מסכנים בכניסתו לצומת ובכך לא עמד המערער בעניינו".

בע"פ ת"א-יפו 3845/98, "גילת דבוש נ' מדינת ישראל":

"**החוובה להסתכל מוטלת על המערערת כל הזמן שהותה בצומת כך שהיא צריכה לבדוק באופן מתקדם לצומת. חוות זו הינה חוות אבסולוטית**"

מדוי"ח הבוחן (עת/1) עולה כי מדובר בתאונת דרכים שקרותה בעיר ראשון לציון בין הרכב הנאים ברחוב מאירוביץ ממערב למזרחה בכניסה לצומת עם רחוב הפלמ"ח, במקום מוצב תמרור 301 tan זכות קדימה לכיוון נסיעת הנאשם בין הנהג המעורב שנסע על רח' הפלמ"ח באופן 125 סמ"ק, כביש עירוני, שדה הרניה של הרכב הנאים פתוח מקו הצומת מרחק של 103 מטרים.

הבחן קבע כי מצב מג האויר נאה, כביש אספלט יבש תקין, ראות טובות שעת יום, מצב הכביש והרכבים אינם הגורם לתאונה.

"מפנה לת/10 ניסוי שדה ראייה שעשית בזירת התאונה עם הרכב הנאשם וכפי שניתן לראות בתמונה מס' 33 בקו הצומת ניתן להבחן בכל נתיב הנסיעה של רוכב האופנוע עד למפגש התנועה" (ע' 35 ש' 3-1).

על קביעת הבוחן לא חולק הנאשם "התקרבתי לצומת... ואני יודע שאין צורך לתת זכות קדימה לכל הרכב שבא, משמאל או מימין. כשהתקרבתי, הסתכמתי קודם לצד שמאל ושדה הראייה היה עד מפגש התנועה, ככה ברורית" אחר כך, שבחן תנועה עשה מדודות, היה שם 104 מ' מפגש תנועה והכביש היה ריק למחרי..." (ע' 40 ש' 16-19).

כמו כן בחקירתו הנגדית סיפר הנאשם כי התאונה אראה באור יום, מג האויר טוב, ללא תקלת ברכב.

הבחן קבע כי לא נמצא סימני בלימה (ע' 33 ש' 22)

הבחן קבע כי על פי צפיה בקובץ הוואידאו (ת/3) ניתן לקבוע באופן חד משמעי כי הרכב הנאשם אשר נסע על רחוב מאירובי, הגיעו לצומת מאירובי - הפלמ"ח לאzeitig לתמרור 301 תן זכות קדימה המוצב מימינו בכיוון נסיעתו, נכנס אל הצומת בנסיעה איטית והתקoon לפנוט שמאלה בצומת ובכך חסם את מסלול נסיעת הרכב המערבי.

"...מחומר הריאות עולה כי נהג הפרטิต בעצם לא צית לتمرור כאשר לרשותו מרחק של 103 מ' שדה ראייה מוקן הצומת עבר כיוון הגעת האופנוע. נכנס אל הצומת ממהלך פניה שמאלה וחסם את מסלול נסיעת רוכב האופנוע, הגיע מצד שמאל לכיוון נסיעתו" (ע' 23 ש' 12-9).

"...אם היה מסתכל לשמאלי היה מבחין באופנוע ונונן לו זכות קדימה" (ע' 25 ש' 26-27).

ניתן למצוא חיזוק לקביעתו של הבוחן בעדותו של הנהג המערב "עניין של מאות השניה...הוא לא ראה הוא פשוט המשיך, לא בלם" (ע' 13 ש' 15-16).

בעדותו של הנאשם:

"ש. בדקה 00:41 ... אתה רואה שהרכב שלך נכנס לתוך הצומת?

ת. נכון, לתוך הצומת. אני רוצה שתשימי לב שנשאר שנייה אחת. אני רוצה Shirao את הדיסק. דזוקה הרגע זהה, זה שנייה לפני ההתנגשות, אפילו בהתנגשות היה 39 שניות שהוא התחל לראות אותו ואני לא ראיתי אותו..." (ע' 47 ש' 20-23).

איןני מקבלת טענת ב"כ הנאשם כי הנאשם לא יכול היה לראות את אשר מתרחש בכביש עקב שלושה עמודים ממוקם ישיבה נמוך המסתכל שמאלה נהג האופנוע קטן וצר.

נסיעתו של הנאשם כאשר שדה הראייה חסום (לטענת ב"כ הנאשם) מהוות נהיגה רשלנית ביותר,

לנאשם החובה לתת זכות קדימה ועליו לנוהג משנה זהירות ולא להתקדם עד שלא יראה את אשר מתרחש בכביש.

בנושא זה התייחס הבוחן:

"מפנה לתמונה מס' 33 בת/10 שזה מה שמצופה מנהג שמגיע למקום העצירה, שברגע שיש לו הגבלה על שדה הראיה, הוא צריך להתקדם בזירות, לשפר ולפתח את שדה הראיה כפי שניתן לראות בתמונה מס' 33 ועל פי התמונה הזאת ניתן לקבוע באופן חד משמעי שניתן לראות כל נתיב נסיעת רוכב האופנו" (ע' 34 ש' 14-17).

ביחס למחריות נסיעת האופנו ציין הבוחן כי לא ניתן לקבוע את מחריות האופנו לפני קרות התאונה כי הסרטון נחתך ולכן לא ניתן היה לראות את האימפקט (ע' 33 ש' 10-8).

אולם הסביר כי גם עם המעורב היה נסוע 80 קמ"ש ואף יותר התאונה הייתה נמנעת משום שהנאשם היה אמור לראות אותו ולהגיב (ע' 33 ש' 15-16).

"גם במחריות של 80 קמ"ש ואפילו יותר מזה, התאונה הייתה נמנעת כי נהג הפרטיה היה אמור לראות אותו ולהגיב" (ע' 33 ש' 15-16).

"...היתי מוסיף שחזור ובכך מראה את הרשלנות של הנהג שאיפלו אם נהג האופנו היה במחריות של 100 קמ"ש, הנהג הפרטיה היה יכול למנוע את התאונה כshedover באופנו של 125 סמ"ק" (ע' 37 ש' 1-3).

קביעות הבוחן לא נסתרו על ידי ההגנה הן בחקירה נגדית של הבוחן והן ע"י הגשת חוות דעת מטעם ההגנה.

אוסיף כי לאור האמור בע"פ 10332/03 מחריות נהג המעורב לא מבטל את חובת מתן זכות קדימה על ידי הנאשם.

עוד אציג כי טענת הנאשם שהוא באמצעות הכביש בעת ההתנגשות לא מתישבת עם מקום הנזקים

"פגוש קדמי צד שמאל" דוח סקיצה ת/14, לוח צלומים ת/9 ועדותם של הנאשם

"... והוא הספיק להתגנש לפינה שמאלית בט מבון ולא הרגשתי שזה היה כל כך חזק אבל היה נזק לט מבון הוא נהפר ככה..." (ע' 40 ש' 25-27).

על כן הנסי מקבלת את קביעתו המקצועית של עת/1 המבוססת על עירcit סקיצה של מקום התאונה, צילום תמונות, ביצוע עבודות בוחנות, ניסוי שדה ראייה, התאמת נזקים ותיעוד התאונה הסרטון (ת/3).

התביעה הוכיחה את תוכאות התאונה על יד"י אישור רפואי מרפץ רפואי קלפלן (ת/2) על החבלות שנגרמו נהג המעורב.

באשר לנזקים שנגרמו לרכב הנאשם ולאופנו של המעורב הוכחו על ידי התמונות.

כך שעדותם של עדי התביעה לא נסתרו על ידי הנאשם.

בע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' ד"ר איתמר בורוביץ, נט(6) 776 (2005) נקבע:

"עיקר עניינה של הגנה מן הצדק הוא בהבטחת קיומו של היליך פלילי ראוי, צודק והוגן. בעיקרונו עשויה אפוא הגנה לחול בכל מקרה שבו קיומו של היליך הפלילי פוגע באופן ממש בתחושת הצדק וההגינות כפי שזו נתפסת בעיניו של בית-המשפט. מטרת החלטתה של הגנה היא לעשות צדק עם הנאשם, ולא לבוא חשבון עם רשות האכיפה על מעשיין הנפסדים".

"בשלב הראשון על בית-המשפט לזהות את הפגמים שנפלו בהליכים שננקטו בעיניו של הנאשם"

ולעומוד על עצמתם במונוקט משאלת אשמו או חפותו. בשלב השני על בית-המשפט לבחון אם

בקיומו של היליך הפלילי חרף הפגמים יש ממש פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות. בשלב

זה נדרש בית-המשפט לאזן בין האינטרסים השונים הכרוכים בקיומו של היליך הפלילי תוך

שהוא נותן על נסיבותיו הקונקרטיות של היליך שבפניו. בשלב השלישי, משוכנע בית-

המשפט כי קיומו של היליך אכן כרוך בפגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות, עליו לבחון אם

לא ניתן לרפא את הפגמים שנתגלו באמצעות מתונים ומידתיים יותר מביטולו של כתב-האישום"

ב"כ הנאשם טוען לאכיפה ברנית כנגד הנאשם שמקימה לו הגנה מן הצדק בכך שהנаг המערבי ביצע שלל עבירות עבור לתאונת כפי שעולה מסרטון **ת/3** הקשורות ישירות לנסיבות התאונה והמאשימה בכתב אישום כנגד הנאשם בלבד ללא מתן הסבר מדוע היא עשויה איפה ואיפה.

ב"כ הנאשם מפנה לסעיף 149 (10) לחס"פ המתיחס לצדק והגינות ומפנה לפס"ד יפתח.

טענות ב"כ הנאשם לאכיפה ברנית שמקימה לנagit "הגנה מן הצדק" באשר לאופן נהיגתו של הנאג המערבי בטרם קרות התאונה אין רלוונטיות לתאונה עצמה, אלא להתנגדות הצדדים בעת קרות התאונה בעניין זה יפים הדברים שנאמרו בע"פ 8827/01 "ישראל שטריזנט נ' מדינת ישראל", נז(5) 506 (2003) נקבע:

"נזכיר בראשית הלכה שמכבר, ונדע כי התנגדות הנפגע - לרבות התאבדות - וכמותה התערבותו של גורם שלישי במערכת, גם זו גם אין שוללות, באשר הן, קשר סיבתי-משפטי בין מעשה או מחדל של הפוגע לבין תוכאה פוגעת, והוא - שעה שהפוגע אדם מן היישוב יכול היה - נורמטיבית לצפות מראש את שאירע בפועל. ראו למשל: ע"פ 402/75 אלגביש נ' מדינת ישראל, פ"ד ל(2) 574, 561 ואילך; ע"פ 119/93 לורנס נ' מדינת ישראל, פ"ד מה (4) 1, 37; ע"פ 482/83 מדינת ישראל נ' סעד, פ"ד לח(2) 533, 538; ע"א 350/77 ניתן בע"מ נ' ויס, פ"ד לג(2) 785, 801; ע"א 542/87 קופת אשראי וחיסכון אגודה הדידית בע"מ נ' עוזאדי, פ"ד מד(1) 422, 437; דנ"פ 983/02 יעקובוב נ' מדינת ישראל,

פ"ד נ(4) 385, 391 - 393. הנה כי כן, רשלנות חמורה מצידו של הנפגע, ואפילו מעשה התאבדות - באשר הם - אין בהם כדי לנתק קשר סיבתי-משפטי שבין מעשה לבין תוצאה. השאלה היא - לעולם - **שאלת הצפויות הרואיה, וביתר דיוק: קביעת גדריה של חובה הצפויות הרואיה.**

לו סבר ב"כ הנאשם כי יש מקום להאשים את הנהג המעורב בעבירות שביצע לפני קרות התאונה לטענתו כגון: אי עצירה בתמורה עוצר, כניסה ונסעה בניגוד לכיוון התנועה, שתי עבירות של נסעה שלא במרקץ הכביש, נסעה בחוסר זיהירות באופן כללי ובפרט בעת כניסה לכיכר ונסעה מופרצת מעל 50 קמ"ש בשטח עירוני, רשאי היה לפנות לגורמים המוסמכים על יד הגשת תלונה, ערך על החלטת וכו'.

כמו כן גם אם לטענת ב"כ הנאשם נהג האופנו הוא אחראי לתאונה כי לאור התנהגותו בתאונה או בטרם קרות התאונה והנואם לא היה יכול למנוע את התאונה יכול היה להביא חוו"ד מומחה מטעמו או לכל הפחות לגרום לקריסת עדות הבוחן .

לא זו אף זו, לא מצאת כי המאשימה פעולה מתר שיקולי אפליה העולים עד כדי "הגנה מן הצדק" וشنפל פגמ בהתנהלותה, על כן דוחה טענות ב"כ הנאשם על הסוף .

טענת ב"כ הנאשם אינה מתייחסת עובדתית לగירמת התאונה אלא לאופן נהיגתו של הרכב המעורב בטרם קרות התאונה כפי שעולה מסרטון ת/3.

ב"כ הנאשם לא הציב במה יכול היה להגנתו של הנאשם את צילום כל נהיגתו של רוכב האופנו לפני התאונה.

בכל אופן ב"כ הנאשם הפנה את הבוחן לסרטון ת/3 לעבירות שבוצעו על ידי נהג האופנו לכואורה בטרם התאונה והבוחן מסר כי לאחר עיון בסרטון לא זיהה ביצוע של עבירות תנואה מצד המעורב בקטע התאונה (ע' 28 ש' 22).

טענת ב"כ הנאשם בסיכון כי המאשימה לא הפעילה שיקול דעת בתקופת הפעולה אadam בן 74 ולא עבר תעבורתי ופלילי, מהנדס במקצועו, סגן אלוף בעברו בצבא הרומי לשירות כמנהל בית ספר לניהga איננה רלוונטית להכרעה .

אוסף כי הסרטון ת/18 צולם על ידי הנאשם שלא ביום התאונה, כאשר הנאשם היה ברגל ולא בתוך הרכב והנואם עצמו אמר בחריפות שהסרטון אינו משקף את נסיעת הרכב אלא מצלם קידמה (ע' 46 ש' 11-3) ובאופן מפורש מסר הנאשם "אי אפשר לסמן על הסרטון זהה כי המצלמה מסתכלת כמה מטרים קידמה, אני בדקתי את העניין הלכתי לצמות ברגל כמה פעמים" (ע' 46 ש' 17-16).

טענת ב"כ הנאשם כי עת/ 1 ערך את הסרטון בניגוד לחוק המחשבים , טוב היה עושה אם לא היה מעלה את הטענה, הרי הבוחן ציין באופן מפורש שקיבל את הסכמתו של הנהג המעורב שהמצלמה הייתה מותקנת על הקסדה שלו ולא ביצע עריכה של הסרטון והתייחס לקטע הרלוונטי תוך שמירה על פרטיו של הנהג המעורב.

"**מעולם לא ערכתי או חתמתי קובץ וידאו במהלך עבודתי כשותר ואם היה והייתי חותך את הסרטון לא הייתי משאיר 43 שניות אלא הייתי חותך את הקטע הרלוונטי**" (ע' 31 ש' 8-9).

"במידה וקובלן הווידאו היה 15 דקות הינו מכenis את צולו ומתייחס לעניין קרות התאונה. זה לא נכון על דעת עצמי לחדר לכרטיס זיכרון של בן אדם ולהתייחס לדברים שלא קשורים לתאונה" (ע' 31 ש' 33-30).

"...מדובר ברכב שמדובר בתאונה שאין חשד לגביו והוא מוסר מרצונו הטוב את כרטיס הזיכרון ומאשר בתצהיר על אישור חדרה לכרטיס הזיכרון ושליפת הקובלן הרלוונטי מקרים התאונה, אין בעיה עם זה" (ע' 32 ש' 10-8).

יתרה מכך הבוחן מסר שהוא מגיע לאותה מסקנה גם ללא הסרטון על פי ניסוי שדה ראייה שעשה (ראה ע' 24 ש' 25-32).

"...נמצא סרטון מצלה באופנו ולאחר מכן התקבל סרטון מצלה רכב הנואשם דבר שחזק את הראיות בתיק ולא מעבר. במידה ולא היה סרטונים עדין המסקנה שלי והקביעה שלי הייתה אותה מסקנה" (ע' 24 ש' 28-30).

טענת ב"כ הנואשם שבמלוא הסרטון ראיות המעידות על חוסר כשירותו של רוכב האופנו והאופנו עצמו ונהייתה בಗילוף הינה טענה בעלים שמהווה עד כדי הצגת נתונים לא נכונים לבית המשפט ופגיעה במעורב. הרי שב"כ הנואשם התבקש על ידי ב"כ המאשימה להפנות את העד לחשד שהוא לו ריח אלכוהול השיב "לא נמצא, אני שואל מה שבא לי" (ע' 19 ש' 15).

טענות ב"כ הנואשם למקצועיות של הבוחן הינה טענות בעלים כי אין נסמכות בחוות דעת נגדית.

לא נשמט מעינוי טענת ב"כ הנואשם כי קיים פער של 13 דקות כפי שנרשם בכתב האישום (שעה 9:53) לבין עדותו של הנהג המעורב אשר אמר שיצא מביתו בשעה 9:40 (ע' 16 ש' 25-27).

אולם שעה 9:40 היא לא שעת התאונה אלא שעת הייצה של המעורב מביתו ובסעיף 1 לכתב האישום נרשם במפורש כי "שעה 09:53 או בסמוך לכך".

מכל הנימוקים הנ"ל מצאתי כי הتبיעה הוכיחה מעלה לכל ספק סביר שהנאשם עבר את העבירות המוחשיות לו בכתב האישום, על כן הנני מרושעה את הנואשם בעבירות המוחשיות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י' כסלו תשפ"ב, 14 נובמבר 2021, במעמד הצדדים